VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2011. gada 16. jūnijs *

Lieta T-211/08

Putters International NV, *Cargovil* (Beļģija), ko pārstāv K. Plato [*K. Platteau*], *avocat*,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv A. Bukē [*A. Bouquet*] un F. Ronkess Agerbēks [*F. Ronkes Agerbeek*], pārstāvji,

atbildētāja,

par lūgumu daļēji atcelt Komisijas 2008. gada 11. marta Lēmumu C(2008) 926, galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/38.543 — Starptautiskie pārcelšanās pakalpojumi), kā arī, pakārtoti, atcelt vai samazināt prasītājai uzlikto naudas sodu.

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: S. Papasavs [*S. Papasavvas*], kas veic priekšsēdētāja pienākumus, N. Vāls [*N. Wahl*] un A. Ditrihs [*A. Dittrich*] (referents),

sekretārs J. Plingerss [*J. Plingers*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 6. maija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Fakti

1. *Strīda priekšmets*

1 Atbilstoši Komisijas 2008. gada 11. marta Lēmumam C(2008) 926, galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/38.543 — Starptautiskie pārcelšanās pakalpojumi) (turpmāk tekstā — "lēmums"), kura kopsavilkums ir publicēts 2009. gada 11. augusta *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 188, 16. lpp.), prasītāja, *Putters International NV*, ir bijusi tādas aizliegtas vienošanās starptautisko pārcelšanās pakalpojumu tirgū Beļģijā dalībniece, kura attiecās uz tiešu un netiešu cenu noteikšanu, tirgus sadali un manipulāciju ar procedūrām

piedāvājumu iesniegšanai. Eiropas Kopienu Komisija norāda, ka aizliegtā vienošanās ir pastāvējusi gandrīz 19 gadus (no 1984. gada oktobra līdz 2003. gada septembrim). Tās dalībnieki ir noteikuši cenas, iesnieguši klientiem viltotas tāmes (t.s. "viltus tāmes") un viens otram atlīdzinājuši par noraidītajiem piedāvājumiem ar finansiālo kompensāciju sistēmas palīdzību (turpmāk tekstā — "komisijas maksa").

2. *Prasītāja*

2 *Putters International* (turpmāk tekstā — "*Putters*" vai "prasītāja") kopš 1997. gada 9. janvāra pastāv akciju sabiedrības formā. 2006. gada 31. decembrī slēgtā finanšu gada laikā *Putters* konsolidētais vispasaules apgrozījums bija EUR 3 950 907.

3. *Administratīvais process*

3 Atbilstoši lēmumā teiktajam Komisija procesu uzsāka pēc savas iniciatīvas, jo tās rīcībā bija informācija, kas norādīja uz to, ka dažas Beļģijas sabiedrības, kas darbojās pārcelšanās jomā, piedalās nolīgumos, uz kuriem varēja attiekties EKL 81. pantā paredzētais aizliegums.

4 Tādējādi, pamatojoties uz Padomes 1962. gada 6. februāra Regulas Nr. 17 — Pirmās regulas par [EKL 81.] un [82.] panta īstenošanu (OV 1962, 13, 204. lpp.) 14. panta 3. punktu, 2003. gada septembrī *Allied Arthur Pierre NV*, *Interdean NV*, *Transworld International NV* un *Ziegler SA* tika veiktas pārbaudes. Pēc šīm pārbaudēm *Allied Arthur Pierre* iesniedza lūgumu par atbrīvojuma piešķiršanu vai naudas soda samazināšanu atbilstoši Komisijas Paziņojumam par atbrīvojumu no sodanaudas [naudas soda] un sodanaudas [naudas soda] samazināšanu karteļu gadījumos (OV 2002, C 45,

3. lpp.; turpmāk tekstā — "2002. gada paziņojums par sadarbību"). *Allied Arthur Pierre* atzina savu dalību nolīgumos par komisijas maksām un viltus tāmēm, uzskaitīja iesaistītos konkurentus, tostarp vienu konkurentu, par kuru Komisijas dienestiem iepriekš nebija zināms, un iesniedza dokumentus, kuri apstiprināja tās mutvārdu paziņojumus.

5 Atbilstoši Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [EKL] 81. un 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 18. pantam pret konkurenci vērstajos nolīgumos iesaistītajiem uzņēmumiem, to konkurentiem, kā arī vienai profesionālajai organizācijai tika nosūtīti vairāki rakstveida informācijas pieprasījumi. 2006. gada 18. oktobrī tika pieņemts un vairākām sabiedrībām nosūtīts paziņojums par iebildumiem. Visi adresāti uz to atbildēja. To pārstāvji, izņemot *Amertranseuro Internation Holdings Ltd*, *Stichting Administratiekantoor Portielje*, *Team Relocations Ltd* un *Trans Euro Ltd* pārstāvjus, atsaucās uz savām tiesībām uz piekļuvi Komisijas lietas materiālos esošajiem dokumentiem, kuriem varēja piekļūt vienīgi Komisijas telpās. Piekļuve tiem tika piešķirta laikā no 2006. gada 6. līdz 29. novembrim. Uzklausīšana notika 2007. gada 22. martā.

6 2008. gada 11. martā Komisija pieņēma lēmumu.

4. *Apstrīdētais lēmums*

7 Komisija apgalvo, ka lēmuma adresāti, tostarp prasītāja, ir bijuši aizliegtas vienošanās starptautisko pārcelšanās pakalpojumu jomā Beļģijā dalībnieki vai ir par to atbildīgi. Aizliegtās vienošanās dalībnieki ir noteikuši cenas, sadalījuši klientus un veikuši manipulācijas ar piedāvājumu iesniegšanu vismaz laikā no 1984. līdz 2003. gadam. Tādējādi tie ir īstenojuši vienotu un turpinātu EKL 81. panta pārkāpumu.

8 Atbilstoši Komisijas teiktajam attiecīgie pakalpojumi ietver gan fizisko personu –privātpersonu vai uzņēmumu vai citu publisku iestāžu darbinieku — īpašuma pārvadāšanu, gan uzņēmumu vai publisko iestāžu īpašuma pārvadāšanu. Šo pārvadājumu raksturiezīme bija tā, ka vai nu to sākumpunkts, vai galamērķis bija Beļģijā. Ņemot vērā arī to, ka attiecīgās starptautiskās pārcelšanās sabiedrības visas atrodas Beļģijā un aizliegtās vienošanās darbības norisinās Beļģijā, Komisija uzskatīja, ka aizliegtās vienošanās ģeogrāfiskais centrs atradās Beļģijā.

9 Aizliegtās vienošanās dalībnieku kopējo apgrozījumu starptautisko pārcelšanās pakalpojumu jomā Beļģijā Komisija novērtēja EUR 41 miljona apmērā attiecībā uz 2002. gadu. Tā kā Komisija šīs nozares lielumu novērtēja aptuveni EUR 83 miljonu apmērā, tad attiecīgo uzņēmumu kopējā tirgus daļa tika noteikta aptuveni 50 %.

10 Komisija norāda, ka aizliegtās vienošanās mērķis bija tostarp noteikt un uzturēt augstas cenas un vienlaicīgi vai secīgi sadalīt tirgu dažādos veidos — tādos kā vienošanās par cenām, vienošanās par tirgus sadali ar viltotu tāmju (viltus tāmes) palīdzību un vienošanās par finansiālām kompensācijām par noraidītiem piedāvājumiem vai atturēšanos iesniegt piedāvājumus (komisijas maksa).

11 Komisija uzskata, ka laikā no 1984. gada līdz 90. gadu sākumam aizliegtās vienošanās pamatā bija tostarp rakstveida vienošanās par cenu noteikšanu. Vienlaicīgi tika ieviestas komisijas maksas un viltus tāmes. Komisijas maksa bija galīgās cenas, kas bija jāmaksā patērētājam, nesaņemot ekvivalentu pakalpojumu, apslēpts elements. Tā bija naudas summa, kura pārcelšanās sabiedrībai, kura bija ieguvusi līguma slēgšanas tiesības, bija jāmaksā konkurentiem, kuri nebija ieguvuši līguma slēgšanas tiesības, neatkarīgi no tā, vai šie konkurenti arī bija iesnieguši piedāvājumu vai bija no tā atturējušies. Tādējādi runa ir par zināma veida finansiālu kompensāciju pārcelšanās sabiedrībām, kuras nebija ieguvušas līguma par starptautisku pārcelšanos slēgšanas tiesības. Aizliegtās vienošanās dalībnieki bija viens otram izrakstījuši rēķinus par komisijas maksām par noraidītajiem piedāvājumiem vai piedāvājumiem, kurus tie bija

atturējušies iesniegt, norādīdami fiktīvus pakalpojumus, un šo komisijas maksu summa tika iekļauta klientu rēķinos. Komisija apgalvo, ka šī prakse ir uzskatāma par netiešu cenu noteikšanu starptautiskajiem pārcelšanās pakalpojumiem Beļģijā.

12 Šīs aizliegtās vienošanās dalībnieki sadarbojās arī attiecībā uz viltus tāmju iesniegšanu, kas klientiem, t.i., darba devējiem, kuri apmaksāja pārcelšanās izdevumus, lika maldīgi domāt, ka viņi varēja izvēlēties atbilstoši kritērijiem, kuru pamatā ir konkurence. Viltus tāme ir fiktīva tāme, ko klientam vai personai, kura pārceļas, iesniedz pārcelšanās sabiedrība, kurai nav nodoma šo pārcelšanos veikt. Lai iesniegtu viltus tāmi, pārcelšanās sabiedrība, kura vēlējās saņemt līguma slēgšanas tiesības (turpmāk tekstā — "pieprasītāja sabiedrība"), noorganizēja, ka iestāde vai uzņēmums vai nu tieši, vai netieši ar tās personas starpniecību, kurai bija jāpārceļas, saņem vairākas tāmes. Šai nolūkā pieprasītāja sabiedrība saviem konkurentiem norādīja cenas, apdrošināšanas likmes un uzglabāšanas izmaksas, kādas tiem bija jānorāda par pakalpojumu. Šī cena, kas bija augstāka par pieprasītājas sabiedrības piedāvāto, tika norādīta viltus tāmē. Saskaņā ar Komisijas teikto, tā kā darba devējs parasti izvēlas pārcelšanās sabiedrību, kura piedāvā viszemāko cenu, tai pašā starptautiskā pārvadāšanā iesaistītās sabiedrības principā zināja iepriekš, kura no tām iegūs tiesības noslēgt līgumu par šo pārcelšanos.

13 Turklāt Komisija norāda, ka pieprasītājas sabiedrības prasītā cena varēja būt augstāka, nekā tā citādi būtu bijusi, jo tajā pašā pārvadāšanā iesaistītās sabiedrības bija iesniegušas viltus tāmes, kurās bija ietverta pieprasītājas sabiedrības norādītā cena. Kā piemēru Komisija lēmuma 233. apsvērumā min *Allied Arthur Pierre* 1997. gada 11. jūlija iekšējo elektronisko vēstuli, kurā norādīts: "Klients ir pieprasījis divas [viltus tāmes], tādējādi mēs varam prasīt augstāku cenu." Tādējādi Komisija apgalvo, ka viltus tāmju iesniegšana klientiem bija manipulēšana ar uzaicinājuma iesniegt piedāvājumus

procedūru tādā veidā, ka visos piedāvājumos norādītās cenas bija apzināti augstākas nekā pieprasītājas sabiedrības norādītā cena un katrā ziņā augstākas, nekā tās būtu bijušas konkurences apstākļos.

14 Komisija apgalvo, ka šāda kārtība bija noteikta līdz pat 2003. gadam. Pēc tās domām, šo komplekso darbību mērķis bija viens — noteikt cenas, sadalīt tirgu un tādējādi izkropļot konkurenci.

15 Noslēgumā Komisija pieņēma lēmuma rezolutīvo daļu, kuras 1. pantā noteikts:

"Šādi uzņēmumi pārkāpa [EKL] 81. panta 1. punkta noteikumus, tieši vai netieši nosakot cenas starptautiskajiem pārcelšanās pakalpojumiem Beļģijā, savā starpā sadalot šā tirgus daļu un manipulējot ar piedāvājumu pieteikumu iesniegšanas procedūru šādos periodos:

[..]

f) [*Putters*] no 1997. gada 14. februāra līdz 2003. gada 4. augustam;

[..]." [Neoficiāls tulkojums]

16 Līdz ar to ar lēmuma 2. panta h) punktu Komisija prasītājai uzlika EUR 395 000 naudas sodu.

17 Lai aprēķinātu naudas soda apmēru, Komisija izmantoja metodoloģiju, kas aprakstīta Pamatnostādnēs naudas soda aprēķināšanai, piemērojot Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta a) apakšpunktu (OV 2006, C 210, 2. lpp.; turpmāk tekstā — "2006. gada pamatnostādnes").

Process un lietas dalībnieku prasījumi

18 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2008. gada 4. jūnijā, prasītāja cēla šo prasību.

19 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa (astotā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu. Vispārējā tiesa 2010. gada 6. maija tiesas sēdē uzklausīja lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumus un to atbildes uz tās uzdotajiem jautājumiem.

20 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt lēmuma 1. pantu, ciktāl tajā norādīts, ka prasītāja ir izdarījusi EKL 81. panta 1. punkta pārkāpumu;

— atcelt lēmuma 2. pantu, ciktāl ar to prasītājai tiek uzlikts naudas sods;

— vajadzības gadījumā — noteikt naudas sodu apmērā, kas ir būtiski mazāks par Komisijas noteikto;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

21 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

22 Prasītāja izvirza piecus pamatus, kas vērsti uz lēmuma atcelšanu un naudas soda atcelšanu vai samazināšanu. Pirmais pamats ir par EKL 81. panta piemērošanu, savukārt pārējie pamati attiecas uz naudas soda aprēķināšanu.

1. *Par pirmo pamatu — ka prasītāja bijusi kompleksas un vienotas aizliegtās vienošanās dalībniece*

Lietas dalībnieku argumenti

23 Prasītāja Komisijai pārmet, ka tā pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka prasītāja ir bijusi kompleksas un vienotas aizliegtās vienošanās dalībniece, lai gan patiesībā tā vienīgi epizodiski piedalījās praksē attiecībā uz komisijas maksām un viltus tāmēm.

24 Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka nolīgumu par cenām, no vienas puses, un nolīgumu par komisijas maksām un viltus tāmēm, no otras puses, mērķi ir pilnīgi atšķirīgi. Nolīgumos par komisijas maksām un viltus tāmēm neesot paredzēta cenu noteikšana, pat netieši. Otrkārt, nolīguma par cenām, no vienas puses, un nolīgumu par komisijas maksām un viltus tāmēm, no otras puses, dalībnieki neesot vieni un tie paši. Treškārt, prasītāja apgalvo, ka tā neesot piedalījusies vispārējā plānā. Lai gan attiecībā uz nelielu grupu uzņēmumu pastāvēja kompleksa aizliegta vienošanās, prasītāja neesot piederējusi šim kodolam un apgalvo, ka tai neesot bijis zināms par nolīgumiem par cenām. Ceturtkārt, tā uzsver nozīmīgo kvalitatīvo atšķirību starp tās dalību noteiktās praksēs un kompleksas aizliegtas vienošanās ar ierobežotu dalībnieku skaitu pastāvēšanu.

25 Replikā prasītāja precizē, ka divi aizliegtās vienošanās mērķi bija, pirmkārt, saglabāt augstu cenu līmeni starptautisko pārcelšanās pakalpojumu tirgū Beļģijā un, otrkārt, sadalīt šo pakalpojumu tirgu. Tomēr epizodiskā prasītājas dalība praksē attiecībā uz viltus tāmēm un komisijas maksām nevarēja izraisīt vispārējo tirgus cenu celšanos.

26 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

Vispārējās tiesas vērtējums

27 Ar šo pamatu prasītāja apstrīd noteiktu prakšu pret konkurenci vērsto raksturu un apgalvo, ka nav piedalījusies lēmumā aprakstītajā vienotajā un turpinātajā pārkāpumā. Tādējādi vispirms ir jāpārbauda komisijas maksu un viltus tāmju pret konkurenci vērstais raksturs, tad jāatgādina vienota un turpināta pārkāpuma jēdziens un, visbeidzot, jāpiemēro šie principi prasītājas situācijai.

Par komisijas maksu un viltus tāmju pret konkurenci vērsto raksturu

28 Prasītāja apgalvo, ka nolīgumos par komisijas maksām un viltus tāmēm pat netieši nebija paredzēta cenu noteikšana. Šis apgalvojums nav atbalstāms. Attiecībā uz komisijas maksām: to daudzums un līmenis tika noteikts iepriekš, pirms pārcelšanās pakalpojumu sabiedrības klientiem iesniedza savas tāmes. Tādējādi komisijas maksas neizbēgami paaugstināja cenu līmeni, jo to radītās izmaksas ietekmēja klientus. Attiecībā uz tāmēm: "neīstajā" piedāvājumā norādīto cenu noteica sabiedrība, kas šo tāmi bija pieprasījusi, un sabiedrība, kas viltus tāmi sagatavoja, to pieņēma, un tas ļāva šai pirmajai minētajai sabiedrībai noteikt augstāku cenu nekā cena, kāda izveidotos brīvas konkurences apstākļos, un kas bija tuva "neīstajai" cenai, par kuru kopīgi vienojās. Lēmuma 233. apsvērumā Komisija ir parādījusi šo viltus tāmju ietekmi uz cenām (skat. iepriekš 13. punktu).

29 Attiecībā uz argumentiem, ka viltus tāmes tika iesniegtas vienīgi pēc tam, kad klients bija izdarījis savu izvēli, ir jāuzsver, ka persona, kam ir kontakti ar pakalpojuma sniedzēju, piemēram, Komisijas darbinieks, nav patiesais pārcelšanās [pakalpojumu] sabiedrību klients. Patiesībā pārcelšanās sabiedrības izvēle ir tā uzņēmuma vai iestādes, kas maksā par pārcelšanos, ziņā. Tieši ar mērķi sev nodrošināt izvēli virkne uzņēmumu un iestāžu pieprasa iesniegt vairākus piedāvājumus.

30 Visbeidzot, attiecībā uz argumentu, ka prasītājas dalība praksē attiecībā uz viltus tāmēm un komisijas maksām nevarēja izraisītu vispārējā tirgus cenu līmeņa paaugstināšanos, jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, piemērojot EKL 81. panta 1. punktu, vienošanās konkrētas iedarbības ņemšana vērā ir lieka, ja tās mērķis ir ierobežot, traucēt vai kropļot konkurenci kopējā tirgū (Tiesas 1966. gada 13. jūlija spriedums apvienotajās lietās 56/64 un 58/64 *Consten* un *Grundig*/Komisija, *Recueil*,

429., 496. lpp., un Vispārējās tiesas 1995. gada 6. aprīļa spriedums lietā T-143/89 *Ferriere Nord*/Komisija, *Recueil*, II-917. lpp., 30. punkts).

Par vienota un turpināta pārkāpuma jēdzienu

31 Savā 1999. gada 8. jūlija spriedumā lietā C-49/92 P Komisija/*Anic Partecipazioni* (*Recueil*, I-4125. lpp., 82. punkts) Tiesa noteica, ka būtu mākslīgi sadalīt turpinātu rīcību, ko raksturo viens mērķis, saskatot tajā vairākus atsevišķus pārkāpumus, lai gan, gluži pretēji, tas ir viens vienots pārkāpums, kas progresīvi ir ticis konkretizēts gan ar nolīgumiem, gan ar saskaņotām darbībām.

32 Šādos apstākļos uzņēmums, kas ir piedalījies pārkāpumā, veicot patstāvīgas darbības, kuras atbilst priekšstatam par nolīgumu vai saskaņotām darbībām, kas vērstas pret konkurenci EKL 81. panta 1. punkta izpratnē un kuras veicina pārkāpuma īstenošanu kopumā, ir atbildīgs arī par darbībām, ko veikuši citi uzņēmumi saistībā ar šo pārkāpumu, par visu pārkāpumā piedalīšanās laiku (iepriekš 31. punktā minētais spriedums lietā Komisija/*Anic Partecipazioni*, 83. punkts).

33 No šī sprieduma izriet — lai noteiktu uzņēmuma dalību vienotā un turpinātā pārkāpumā, Komisijai ir jāpierāda, ka uzņēmums ar savu paša rīcību ir vēlējies dot ieguldījumu kopējiem mērķiem, kas bija visiem dalībniekiem, un ka tas zināja par citu uzņēmumu iecerētajām vai veiktajām materiālajām darbībām, īstenojot šos pašus mērķus, vai ka tas varēja tās saprātīgi paredzēt un bija gatavs uzņemties ar tām saistīto risku (iepriekš 31. punktā minētais spriedums lietā Komisija/*Anic Partecipazioni*, 87. punkts).

34 Aizliegtas vienošanās tikai tad var uzskatīt par faktoriem, kas veido pret konkurenci vērstu vienotu nolīgumu, ja ir pierādīts, ka tās ietilpst vispārējā plānā, kam ir vienots mērķis. Turklāt uzņēmuma dalība attiecīgajās aizliegtajās vienošanās var liecināt par tā pievienošanos šim nolīgumam tikai tad, ja, piedaloties šajās vienošanās, tas zināja vai tam vajadzēja zināt, ka, to darot, tas līdzdarbojas vienotā nolīgumā (Vispārējās tiesas 2000. gada 15. marta spriedums apvienotajās lietās T-25/95, T-26/95, no T-30/95 līdz T-32/95, no T-34/95 līdz T-39/95, no T-42/95 līdz T-46/95, T-48/95, no T-50/95 līdz T-65/95, no T-68/95 līdz T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 un T-104/95 *Cimenteries CBR* u.c./Komisija, *Recueil*, II-491. lpp., 4027. un 4112. punkts).

35 Tādējādi no šīs judikatūras izriet, ka, lai pierādītu dalību vienotā un turpinātā pārkāpumā, ir jābūt izpildītiem trīs nosacījumiem, proti, jāpastāv vispārējam plānam, kam ir vienots mērķis, uzņēmumam apzināti jāsniedz ieguldījums šī plāna īstenošanā, un tam jāzina (kas ir pierādīts vai prezumēts) par citu dalībnieku pārkāpjošo rīcību.

36 Tādējādi lēmums ir jāpārbauda, ievērojot šos nosacījumus.

Par attiecīgās pārkāpjošās rīcības kvalifikāciju

— Par vispārēja plāna ar kopēju mērķi esamību

37 Attiecībā uz, pirmkārt, vispārēja plāna ar vienotu mērķi esamību Komisija apgalvo, ka attiecīgajiem uzņēmumiem bija ekonomisks mērķis izkropļot cenu dabisku attīstību.

38 Tomēr vienota mērķa jēdzienu nevar noteikt ar vispārēju norādi uz konkurences izkropļošanu pārkāpuma skartajā tirgū, jo konkurences ietekmēšana gan kā mērķis, gan kā sekas ir obligāts elements jebkādām darbībām, kas ietilpst EKL 81. panta 1. punkta piemērošanas jomā. Šāda vienota mērķa jēdziena definīcija varētu atņemt vienota un turpināta pārkāpuma jēdzienam tā nozīmi, jo tā sekas būtu tādas, ka vairākas darbības, kas skar vienu ekonomisku sektoru un ir aizliegtas ar EKL 81. panta 1. punktu, būtu sistemātiski jākvalificē kā elementi, kas veido vienotu pārkāpumu.

39 Šajā lietā no lēmuma izriet, ka kopējais mērķis, kuru mēģināja sasniegt dažādos veidos, kas iekļāvās vispārējā plānā, bija — sasniegt un saglabāt augstu cenu līmeni starptautisko pārcelšanās pakalpojumu tirgū Beļģijā un sadalīt šo tirgu. Šis kopējais mērķis ir detalizēti aprakstīts lēmuma 314. apsvērumā un 322.–344. apsvērumā.

40 Abām praksēm, kurās prasītāja piedalījās, tāpat kā rakstveida nolīgumam par cenām bija kopējs mērķis, proti, ierobežot konkurenci starp aizliegtās vienošanās dalībniekiem, nosakot augstāku cenu līmeni, nekā tas būtu bijis, nolīgumiem nepastāvot. Konkurentiem, kuri neieguva līguma slēgšanas tiesības, maksātās komisijas maksas tos būtiski atturēja no konkurētspējīgas cenas piedāvāšanas, un, apmainoties ar informāciju par saviem piedāvājumiem saistībā ar viltus tāmēm, aizliegtās vienošanās dalībnieki bija ierobežojuši cenu konkurenci. Turklāt nolīgums par viltus tāmēm dalībniekiem ļāva saglabāt cenas augstākā līmenī, nekā tās būtu bijušas, nepastāvot šādam nolīgumam.

41 Visbeidzot, vienotam un turpinātam pārkāpumam var būt arī divkāršs mērķis ierobežot cenas un sadalīt tirgu. Šis arguments tādējādi nevar likt apšaubīt šāda pārkāpuma esamību tāpat kā arguments, ka nolīguma par cenām, no vienas puses, un nolīgumu par komisijas maksām un viltus tāmēm, no otras puses, dalībnieki nav vieni un tie paši. Tas apstāklis vien, ka katrs uzņēmums piedalās pārkāpumā savā veidā,

neiespaido to, ka pārkāpums tiek kvalificēts kā vienots un turpināts (Vispārējās tiesas 2008. gada 8. jūlija spriedums lietā T-53/03 *BPB*/Komisija, Krājums, II-1333. lpp., 260. punkts).

— Par prasītājas apzinātu ieguldījumu vispārējā plānā

42 Attiecībā uz, otrkārt, prasītājas ieguldījumu pārkāpuma izdarīšanā nav apstrīdēts, ka tā piedalījās divās no trijām lēmumā aprakstītajām praksēm, proti, nolīgumā par komisijas maksām un nolīgumā par viltus tāmēm.

43 Taču prasītāja nekad nav piedalījusies rakstveida nolīgumā par cenām. Un, lai gan uzņēmums, kas ar savu rīcību ir piedalījies pārkāpumā, ir atbildīgs arī par citu uzņēmumu rīcību šī paša pārkāpuma ietvaros, tas attiecas tikai uz šī uzņēmuma piedalīšanās minētajā pārkāpumā laiku (iepriekš 31. punktā minētais spriedums lietā Komisija/*Anic Partecipazioni*, 83. punkts). Tādējādi prasītāja nevar tikt atzīta par atbildīgu par rīcību, kas bija beigusies vairāk kā piecus gadus pirms tās iesaistīšanās aizliegtajā vienošanās.

44 Tomēr lēmumā Komisija ir atzinusi, ka prasītāja ir pārkāpusi EKL 81. panta 1. punktu tikai attiecībā uz laiku no 1997. gada 14. februāra līdz 2003. gada 4. augustam — laiku, kurā prasītāja piedalījās visās aizliegtās vienošanās izpausmēs. Tādējādi Komisija ir pienācīgi ņēmusi vērā to, ka prasītāja bija aizliegtās vienošanās dalībniece tikai sākot ar 1997. gadu.

45 Turklāt prasītājas apgalvojumi, ka nolīgumi par komisijas maksām un viltus tāmēm netika piemēroti vienlaicīgi un ka vienošanās par komisijas maksām ir bijušas *ad hoc*, nav atbilstoši tiktāl, ciktāl pretēji prasītājas apgalvotajam šīm divām praksēm ir bijis viens un tas pats mērķis.

— Par to, ka prasītājai bija zināms par pārkāpjošo rīcību

46 Attiecībā uz, treškārt, jautājumu par to, vai prasītājai bija zināms par pārējo aizliegtās vienošanās dalībnieku pārkāpjošo rīcību, ir taisnība, ka šīs sabiedrības dalības laikā nenotika pret konkurenci vērstas sanāksmes. Tomēr tas, ka prasītāja nekad nav piedalījusies šādā sanāksmē, nav noteicošais, jo aizliegtās vienošanās darbība liecina par to, ka dalībniekiem nebija jāpiedalās sanāksmēs, lai tie būtu informēti par nolīgumiem par komisijas maksām vai viltus tāmēm vai lai tajos piedalītos. Nolīgumi parasti tika noslēgti telefoniski, ar elektroniskā pasta un/vai faksa palīdzību.

47 Turklāt prasītājai bija katrā ziņā jābūt zināmam par pārējo dalībnieku pārkāpjošo rīcību, jo komisijas maksu un viltus tāmju prakses pamatā bija savstarpēja sadarbība ar partneriem, kas katrā reizē mainījās. Šīs sistēmas pamatā faktiski bija princips "do ut des", jo katrs uzņēmums, kurš maksāja komisijas maksu vai izsniedza viltus tāmi, sagaidīja, ka nākotnē tas pats varēs gūt labumu no šīs sistēmas un saņems komisijas maksu vai viltus tāmi. Tādējādi pretēji prasītājas apgalvotajam šīs vienošanās nebija vis *ad hoc*, bet tām bija papildinošs raksturs.

48 Prasītājas apgalvojums, ka tai nebija zināms par rakstveida nolīgumiem un ka tai nebija zināms par komisijas maksu praksi pirms 1997. gada, nav atbilstošs, jo lēmumā

prasītāja ir atzīta par atbildīgu par pārkāpumu tikai pēc šī laika. Vēlākais 1997. gadā, kad tā pieņēma savu pirmo komisijas maksu, prasītāja uzzināja par to, ka visi uzņēmumi nedarbojās parastos konkurences apstākļos. Tādējādi tai bija zināms par pārējo uzņēmumu pārkāpjošo rīcību, kā arī to pret konkurenci vērsto mērķi.

49 Tādējādi Komisijai bija pamats atzīt, ka prasītājai bija zināms vai tai bija jābūt zināmam par pārējo aizliegtās vienošanās dalībnieku pārkāpjošo rīcību.

50 No visa iepriekš minētā izriet, ka Komisija pamatoti atzina, ka prasītāja ir piedalījusies lēmumā aprakstītajā vienotajā un turpinātajā pārkāpumā. Līdz ar to pirmais pamats ir jānoraida.

2. *Par otro pamatu par pamatsummas aprēķināšanu*

Lietas dalībnieku argumenti

51 Ar savu otro pamatu prasītāja apgalvo, ka, aprēķinot naudas soda pamatsummu, Komisija nav ievērojusi samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principu.

52 Pēc prasītājas domām, pamatsumma ir aprēķināta pārāk liela, jo prasītājas apgrozījums, kam ir tieša vai netieša saistība ar pārkāpumu, ir ievērojami mazāks nekā Komisijas vērā ņemtā EUR 1 441 149 summa. Patiesībā pārkāpums esot ietekmējis tikai 1 % no prasītājas starptautisko pārcelšanos lietām 2002. gadā. Prasītāja uzskata, ka vērā jāņem nevis kopējais starptautisko pārcelšanās pakalpojumu apgrozījums, bet gan apgrozījums no pakalpojumiem, kas saprātīgi var tieši vai netieši tikt saistīti ar tās izdarītajiem pārkāpumiem.

53 Prasītāja norāda, ka Komisijas izmantotās metodes nesamērīgais un nevienlīdzīgais raksturs izriet arī no attiecības starp vērā ņemto apgrozījumu un konstatēto pārkāpumu skaitu (EUR 18 476 attiecībā uz prasītāju salīdzinājumā ar aptuveni EUR 7 000 attiecībā uz *Allied Arthur Pierre*, *Interdean* un *Ziegler*). Turklāt šī EUR 18 476 summa esot nesamērīga attiecībā pret prasītājas īstenoto starptautiskās pārcelšanās pakalpojumu vidējo vērtību (EUR 4 650).

54 Komisija uzskata, ka prasītājas argumenti ir nepamatoti un pat neefektīvi. Pēc tam, kad Komisija bija noteikusi, kādām precēm vai pakalpojumiem ir tieša vai netieša saistība ar pārkāpumu, nosakot naudas soda pamatsummu, varēja tikt ņemta vērā visu šo preču vai pakalpojumu pārdošanas apjoma vērtība.

Vispārējās tiesas vērtējums

55 Prasītāja apstrīd Komisijas izmantoto apgrozījumu, kas tieši vai netieši ir saistīts ar pārkāpumu.

56 Pretēji Komisijas apgalvotajam šis pamats nav neefektīvs. Ja EUR 1 441 149 vietā Komisija naudas soda pamatsummas aprēķināšanai būtu izmantojusi vienīgi to pārdošanas apjomu, ko, kā tiek apgalvots, ietekmēja pārkāpums, proti, kā apgalvo prasītāja, 1 % no šīs summas jeb EUR 14 411,49, tad pamatsumma būtu EUR 18 374,65 un tātad ievērojami zemāka par šajā gadījumā prasītājai piemēroto 10 % maksimālo robežvērtību.

57 Tomēr argumenta, ka vērā jāņem vienīgi pārkāpuma reāli ietekmētais pārdošanas apjoms, pamatā ir 2006. gada pamatnostādņu 13. punkta kļūdaina interpretācija. Šajā punktā noteikts:

"Lai noteiktu naudas soda pamatsummu, Komisija izmanto pārkāpumā tieši vai netieši iesaistīto uzņēmuma preču vai pakalpojumu pārdošanas apjomu [..]."

58 Pretēji prasītājas apgalvojumiem no šīs tiesību normas neizriet, ka, aprēķinot atbilstošo pārdošanas apjomu, vērā var tikt ņemts vienīgi to pārcelšanos pārdošanas apjoms, kuras reāli ietekmējusi pārkāpjošā prakse.

59 Tā 2006. gada pamatnostādņu 13. panta formulējumā ir atsauce uz "pārkāpumā tieši vai netieši iesaistīto [..] pārdošanas apjomu", nevis uz "pārkāpuma ietekmēto pārdošanas apjomu". Tādējādi 13. punkta formulējums attiecas uz pārdošanas apjomu konkrētajā tirgū. Tas turklāt ļoti skaidri izriet no 2006. gada pamatnostādņu 6. punkta vācu valodas versijas, kurā ir runāts par "Umsatz auf den vom Verstoß betroffenen Märkten" (pārdošanas apjoms tirgos, uz kuriem attiecas pārkāpums). *A fortiori* 2006. gada pamatnostādņu 13. punkts neattiecas vienīgi uz gadījumiem, kuros Komisijai ir dokumentāri pierādījumi par pārkāpumu.

60 Šo interpretāciju apstiprina Kopienu konkurences tiesību normu mērķis. Prasītājas piedāvātā interpretācija nozīmētu, ka, lai noteiktu aizliegtu vienošanos lietās uzliekamā naudas soda pamatsummu, Komisijai būtu pienākums ikreiz noteikt, kāds ir individuālais pārdošanas apjoms, ko ietekmējusi aizliegtā vienošanās. Šādu pienākumu Savienības tiesas nekad nav uzlikušas, un nekas neliecina par to, ka Komisijai būtu bijis nodoms 2006. gada pamatnostādnēs paredzēt sev šādu pienākumu.

61 Turklāt no pastāvīgās judikatūras izriet, ka apgrozījuma daļa, kas rodas no pārkāpumā iesaistītām precēm, sniedz pareizu norādi par pārkāpuma plašumu konkrētajā tirgū (Tiesas 1983. gada 7. jūnija spriedums apvienotajās lietās no 100/80 līdz 103/80 *Musique diffusion française* u.c./Komisija, *Recueil*, 1825. lpp., 121. punkts). It īpaši preču, attiecībā uz kurām īstenota ierobežojošā prakse, realizētais apgrozījums ir objektīvs elements, ar kuru var precīzi noteikt, cik šāda prakse ir kaitīga normālai konkurencei (Vispārējās tiesas 1999. gada 11. marta spriedums lietā T-151/94 *British Steel*/Komisija, *Recueil*, II-629. lpp., 643. punkts, un 2008. gada 8. jūlija spriedums lietā T-50/03 *Saint-Gobain Gyproc Belgium*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 84. punkts). Šis princips ir pārņemts 2006. gada pamatnostādnēs.

62 No tā izriet, ka prasītājas norādītajiem skaitļiem, proti, attiecībai starp vērā ņemto apgrozījumu un konstatēto pārkāpumu skaitu, nav nozīmes. Tas tā ir jo vairāk tāpēc, ka aizliegtu vienošanos lietās, kas pēc sava rakstura ir slepenas, ir neizbēgami, ka daži no dokumentiem, kas liecina par katras pret konkurenci vērstās prakses izpausmēm, netiks atklāti. Šajā lietā būtu faktiski neiespējami atrast dokumentus par katru no skartajiem pārvadājumiem.

63 Līdz ar to otrais pamats ir jānoraida.

3. *Par trešo pamatu — diferenciācijas neesamību*

Lietas dalībnieku argumenti

64 Trešā pamata ietvaros prasītāja atsaucas uz to, ka nav ievēroti samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principi attiecībā uz to, ka ir piemērota vienota 17 % likme, kas atbilstoši 2006. gada pamatnostādņu 19. punktam atspoguļo pārkāpuma smagumu.

65 Prasītāja Komisijai pārmet, ka tā piemērojusi visiem attiecīgajiem uzņēmumiem vienādu 17 % likmi saistībā ar pārkāpuma smagumu un preventīvo papildsummu un nav ņēmusi vērā lomu, kāda tiem bijusi aizliegtajā vienošanās un praksēs, kurās tie piedalījušies. Sekas tam, ka pret visiem uzņēmumiem ir bijusi identiska attieksme, lai gan tie atradās būtiski atšķirīgās situācijās, ir tādas, ka prasītāja ir sodīta salīdzinoši smagāk nekā uzņēmums, attiecībā uz kuru ir konstatēts, ka tam aizliegtajā vienošanās ir bijusi nozīmīga loma. Tādējādi attiecība starp naudas soda pamatsummu un konstatēto pārkāpumu skaitu ir EUR 23 462 attiecībā uz prasītāju un tikai EUR 6 736 attiecībā uz *Allied Arthur Pierre*. Tomēr, ja pārkāpumu ir izdarījušas vairākas personas, Komisijai esot pienākums ņemt vērā katras dalības relatīvo smagumu. Pēc prasītājas domām, atšķirība starp aizliegtās vienošanās dalībnieku lomām prasa, lai Komisija veiktu diferencēšanu.

66 Komisija apgalvo, ka prasītājai galu galā uzliktais naudas sods jau ir "ārkārtīgi mazs" naudas soda maksimālās robežvērtības piemērošanas dēļ. Tādējādi pat tad, ja naudas soda aprēķins tiktu mainīts prasītājas minēto iemeslu dēļ, naudas soda apmērs nemainītos. Tā arī apstrīd prasītājas apgalvojumus.

Vispārējās tiesas vērtējums

67 Vispirms jānorāda, ka uzskats, ka esot jāpastāv lineārai attiecībai starp rakstveida pierādījumiem par prasītājas izdarīto pārkāpumu un procentuālo likmi, kas atspoguļo šī pārkāpuma smagumu, ir kļūdains. Aizliegtu vienošanos lietās, kas pēc sava rakstura ir slepenas, ir neizbēgami, ka daži no dokumentiem, kas liecina par pret konkurenci vērsto prakšu izpausmēm, netiks atklāti, it īpaši tad, ja Komisija attiecībā uz prasītāju nav veikusi pārbaudes.

68 Attiecībā uz diferenciācijas neesamību jāatsaucas uz Vispārējās tiesas apsvērumiem par trešo pamatu, kas izvirzīts lietā T-204/08 *Team Relocations*/Komisija (sprieduma 80. un nākamie punkti), un otro *Gosselin* izvirzīto pamatu lietā T-208/08 *Gosselin*/Komisija (sprieduma 124. un nākamie punkti). Tomēr jāatzīst, ka šajā lietā, piemērojot 10 % robežvērtību, naudas sods jau tika būtiski samazināts. Lai gan naudas soda pamatsumma tika noteikta EUR 1,83 miljonu apmērā, uzliktais naudas sods ir EUR 395 000. Šādos apstākļos nav iedomājami, ka citāds smaguma vērtējums — kas jāveic pirms maksimālās robežvērtības piemērošanas — varētu būt pamats galīgā naudas soda samazinājumam. Ņemot vērā prasītājas izdarītā pārkāpuma raksturu, pārdošanas apjoma daļai, kas noteikta atkarībā no pārkāpuma smaguma, atbilstoši 2006. gada pamatnostādņu 23. punktam jāatrodas "diapazona augšdaļā". Pat pieņemot, ka Vispārējā tiesa, īstenojot tās neierobežoto kompetenci, uzskatītu, ka, nosakot smagumu un attiecībā uz papildsummu ir jāpiemēro 15,1 % likme, naudas soda pamatsumma būtu EUR 1,63 miljoni un tādējādi joprojām būtu ievērojami zemāka nekā maksimālā vērtība.

69 Tiktāl, ciktāl prasītāja apgalvo, ka tās dalības relatīvais smagums ir mazāks nekā pārējiem iesaistītajiem uzņēmumiem, šī apgalvojuma pamatojumam izvirzītie argumenti tādējādi šajā lietā nevar ietekmēt galīgo uzliktā naudas soda apmēru.

70 Tādējādi trešais pamats ir jānoraida.

4. *Par ceturto pamatu par maksimālā naudas soda uzlikšanu*

Lietas dalībnieku argumenti

71 Ar šo pamatu prasītāja apgalvo, ka ir pārkāpti samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principi, jo Komisija prasītājai ir uzlikusi maksimālo Regulā Nr. 1/2003 paredzēto naudas sodu, proti, 10 % no iepriekšējā finanšu gada apgrozījuma.

72 Pēc prasītājas domām, tas, ka pēc maksimālās robežvērtības piemērošanas noticis būtisks [naudas soda] samazinājums, proti, no EUR 1 830 000 uz EUR 395 000, jau pats par sevi atklāj naudas soda un Komisijas izmantotā aprēķināšanas veida nesaprātīgo un nesamērīgo raksturu. Turklāt Komisija esot pārkāpusi samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principus, prasītājai uzlikdama maksimālo naudas sodu, kas pieļaujams pārkāpuma dalībniekam, kuram ir bijusi ierobežota loma aizliegtajā vienošanās un neliela ietekme tirgū.

73 Komisija uzskata, ka šim pamatam nav autonomas nozīmes.

Vispārējās tiesas vērtējums

74 Jāatzīst, ka šim pamatam par maksimālā naudas soda uzlikšanu nav autonomas nozīmes attiecībā pret citiem pamatiem, kas vērsti uz naudas soda apmēru. Tas vien, ka beigās uzliktais naudas sods ir 10 % no prasītājas apgrozījuma, lai gan citiem aizliegtās vienošanās dalībniekiem šī procentuālā likme ir mazāka, nevar būt samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpums. Patiesībā šādas sekas neizbēgami izriet no 10 % maksimālās robežvērtības kā vienkārša nepārsniedzamā maksimuma, kas tiek piemērots pēc naudas soda iespējamā samazinājuma saistībā ar atbildību mīkstinošiem apstākļiem vai samērīguma principu, interpretācijas.

75 Tomēr summas, kas noteikta atkarībā no pārdošanas apjoma, reizināšana ar dalības pārkāpumā gadu skaitu var nozīmēt, ka 2006. gada pamatnostādņu ietvaros Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punktā paredzētās 10 % robežvērtības piemērošana būtu drīzāk norma, nevis izņēmums attiecībā uz jebkuru uzņēmumu, kas principā darbojas vienā tirgū un kas ir bijis aizliegtās vienošanās dalībnieks vairāk kā vienu gadu. Šādā gadījumā jebkāda diferenciācija atkarībā no [pārkāpuma] smaguma vai atbildību mīkstinošiem apstākļiem parasti vairs nevarēs ietekmēt naudas sodu, kas ticis ierobežots, lai to samazinātu līdz 10 %. Diferenciācijas neesamība attiecībā uz galīgo naudas sodu, kas no tās izriet, ir problemātiska, ņemot vērā jaunajai metodoloģijai piemītošo sodu un sankciju individualizācijas principu. Tas var prasīt, lai Vispārējā tiesa pilnībā īstenotu savu neierobežoto kompetenci konkrētos gadījumos, kad tikai 2006. gada pamatnostādņu piemērošana nepieļauj piemērotu diferenciāciju. Šajā lietā Vispārējā tiesa tomēr uzskata, ka tas tā nav (šajā ziņā skat. 81. un nākamos punktus).

76 Tādējādi ceturtais pamats ir jānoraida.

5. *Par piekto pamatu — atbildību mīkstinošiem apstākļiem*

Lietas dalībnieku argumenti

77 Ar savu pēdējo pamatu prasītāja apalvo, ka nav ievēroti tiesiskās paļāvības aizsardzības un vienlīdzīgas attieksmes principi un ka Komisija pieļāvusi kļūdu vērtējumā, jo tā nav ņēmusi vērā nevienu no atbildību mīkstinošiem apstākļiem.

78 Prasītāja uzskata, ka tā atbilst nosacījumiem, lai uz to attiektos zināms skaits 2006. gada pamatnostādņu 29. punktā definēto atbildību mīkstinošo apstākļu. Konkrētāk, prasītāja esot pārtraukusi pārkāpumu, tiklīdz iesaistījās Komisija; tās dalība pārkāpumā esot bijusi ļoti ierobežota; tā esot efektīvi sadarbojusies un esot vienmēr sniegusi Komisijai visus nepieciešamos un noderīgos datus. Turklāt tā neesot apstrīdējusi faktus un tiesvedībā bijusi diskrēta, tikai ierobežoti reaģējot uz paziņojumu par iebildumiem un nepiedaloties tiesas sēdē. Tādējādi tās attieksme atbilstot tai, kas tiek sagaidīta no uzņēmumiem, kas vēlas, lai tiem tiktu piemērots izlīgums atbilstoši Komisijas paziņojumam par izlīguma procedūras kārtību karteļu lietās, lai pieņemtu lēmumus saskaņā ar Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 7. un 23. pantu (OV 2008, C 167, 1. lpp.) un Komisijas 2008. gada 30. jūnija Regulu (EK) Nr. 622/2008, ar ko groza Regulu (EK) Nr. 773/2004 attiecībā uz izlīguma procedūras kārtību karteļu lietās (OV L 171, 3. lpp.).

79 Komisija apstrīd prasītājas argumentus. Turklāt tā uzskata, ka šis pamats nekādā veidā nevar būt prasītājai noderīgs, jo maksimālās robežvērtības piemērošanas dēļ *Putters* uzliktais naudas sods jau esot "ārkārtīgi zems".

Vispārējās tiesas vērtējums

80 Tāpat kā attiecībā uz trešo pamatu Komisija apšauba prasītājas izvirzītā pamata noderīgumu. Šajā sakarā jāatzīst, ka šajā lietā naudas soda samazinājums atbildību mīkstinošu apstākļu vērā ņemšanas dēļ reāli nevarētu būt pamats galīgā naudas soda samazinājumam. Tā kā pēc 10 % maksimālās robežvērtības piemērošanas naudas sods jau ir ticis ļoti ievērojami samazināts un ņemot vērā prasītājas minēto atbildību mīkstinošo apstākļu raksturu, Vispārējā tiesa, īstenojot savu neierobežoto kompetenci, uzskata, ka šo apstākļu vērā ņemšana, kas jāveic pirms maksimālās robežvērtības piemērošanas, nevar būt pamats galīgā naudas soda samazinājumam. Tādējādi, kā Komisija ir pamatoti norādījusi, pat tad, ja naudas soda aprēķins tiktu pielāgots prasītājas izvirzīto iemeslu dēļ, naudas sods tomēr netiktu samazināts. Turklāt jāatkārto, ka šīs sekas neizbēgami izriet no 10 % maksimālās robežvērtības kā vienkārša nepārsniedzamā maksimuma, kas tiek piemērots pēc naudas soda iespējamā samazinājuma saistībā ar atbildību mīkstinošiem apstākļiem, interpretācijas.

81 Lai arī tas nav nepieciešams, Vispārējā tiesa tomēr papildus pārbaudīs prasītājas izvirzītos argumentus.

82 Pirmkārt, prasītāja norāda, ka tā uzreiz pēc Komisijas iejaukšanās ir izbeigusi jebkādu dalību pārkāpumu izdarīšanā. Ir taisnība, ka 2006. gada pamatnostādņu 29. panta pirmajā ievilkumā ir paredzēts, ka naudas soda pamatsummu var samazināt, ja attiecīgais uzņēmums sniedz pierādījumus, ka tas ir beidzis pārkāpumu tūlīt pēc Komisijas iejaukšanās. Tomēr nākošajā teikumā precizēts, ka tas "neattiecas uz gadījumiem, kad noslēgtas slepenas vienošanās vai piekopta slepena prakse (jo īpaši saistībā ar karteļiem)". Tādējādi Komisija pamatoti ir secinājusi, ka nepastāv tādi iemesli, kas var pamatot naudas soda samazinājumu.

83 Attiecībā uz, otrkārt, prasītājas apgalvojumu, ka tās dalība pārkāpumā bija ļoti ierobežota, jānorāda, ka Komisijas rīcībā attiecībā uz šo uzņēmumu ir rakstveida pierādījumi par 78 konkrētiem komisijas maksu un viltus tāmju gadījumiem. Ir taisnība, ka attiecīgais pārkāpums ir laika gaitā attīstījies un rakstveida nolīgumi tika piemēroti pārkāpuma pirmās fāzes laikā un pēc tam tika atmesti. Tādējādi atbilstoši 2006. gada pamatnostādņu 19. punktam izmantojamā pārdošanas apjoma daļa principā varētu tikt modulēta laikā. Šis apstāklis varētu arī pamatot naudas soda samazinājumu saistībā ar atbildību mīkstinošiem apstākļiem.

84 Tomēr jāuzskata, ka darbības, kurās prasītāja piedalījās, nav mazāk smagi pārkāpumi salīdzinājumā ar rakstveida nolīgumiem par cenu noteikšanu vai *ad hoc* cenu noteikšana attiecībā uz noteiktiem pārvadājumiem. Patiesībā pretēji prasītājas apgalvotajam arī viltus tāmes un komisijas maksas ietekmēja cenas (skat. iepriekš 28. punktu). Tāpat šīs lietas apstākļos tam, ka prasītāja nepiedalījās pret konkurenci vērstās sanāksmēs, attiecībā uz pārkāpuma smaguma noteikšanu nav nozīmes, jo aizliegtā vienošanās darbojās ar tādu mehānismu palīdzību, kuri šādas sanāksmes padarīja nevajadzīgas.

85 Treškārt, attiecībā uz apgalvoto prasītājas sadarbību ar Komisiju un faktu neapstrīdēšanu jānorāda, ka atbilstoši secinājumiem lēmuma 592. un 594. apsvērumā prasītājas sadarbība aprobežojās ar atbildēm uz informācijas pieprasījumiem par uzņēmuma struktūru un tā ekonomiskajiem rādītājiem. Prasītāja nav brīvprātīgi sniegusi informāciju par pārkāpuma pierādījumiem. Turklāt pretēji Komisijas 1996. gada 18. jūlija paziņojumam par atbrīvojumu no naudas soda un naudas soda samazināšanu karteļu gadījumos (OV C 207, 4. lpp.) 2002. gada Paziņojumā par sadarbību nav paredzēts naudas soda samazinājums tikai faktu neapstrīdēšanas dēļ. Tādējādi Komisijai bija pamats secināt, ka neviens no šiem apstākļiem nevarēja pamatot naudas soda samazinājuma piemērošanu.

86 Visbeidzot un ceturtkārt, prasītāja apgalvo, ka tās attieksme atbilda tai, kas tiek sagaidīta no uzņēmumiem, kas vēlas, lai tiem tiktu piemērots izlīgums. Taču jāatzīst, ka Regula Nr. 622/2008 attiecībā uz izlīguma procedūras kārtību karteļu lietās stājās spēkā tikai 2008. gada jūlijā, savukārt lēmuma pieņemšanas datums ir 2008. gada marts un paziņojums par iebildumiem prasītājai tika darīts zināms 2006. gada oktobrī. Tādējādi šī regula šajā lietā nebija piemērojama. Katrā ziņā šajā regulā paredzētā procedūra netika izmantota.

87 No tā izriet, ka prasītājas pēdējais pamats ir jānoraida.

88 Tā kā visi prasītājas izvirzītie prasības pamati ir noraidīti, prasība ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

89 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) ***Putters International NV*** **atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Papasavvas Wahl Dittrich

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2011. gada 16. jūnijā.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Fakti ..... II - 3734

1. Strīda priekšmets ..... II - 3734

2. Prasītāja ..... II - 3735

3. Administratīvais process ..... II - 3735

4. Apstrīdētais lēmums ..... II - 3736

Process un lietas dalībnieku prasījumi ..... II - 3740

Juridiskais pamatojums ..... II - 3741

1. Par pirmo pamatu — ka prasītāja bijusi kompleksas un vienotas aizliegtās vienošanās dalībniece ..... II - 3741

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 3741

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 3742

Par komisijas maksu un viltus tāmju pret konkurenci vērsto raksturu ..... II - 3743

Par vienota un turpināta pārkāpuma jēdzienu ..... II - 3744

Par attiecīgās pārkāpjošās rīcības kvalifikāciju ..... II - 3745

– Par vispārēja plāna ar kopēju mērķi esamību ..... II - 3745

– Par prasītājas apzinātu ieguldījumu vispārējā plānā ..... II - 3747

– Par to, ka prasītājai bija zināms par pārkāpjošo rīcību ..... II - 3748

2. Par otro pamatu par pamatsummas aprēķināšanu ..... II - 3749

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 3749

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 3750

3. Par trešo pamatu — diferenciācijas neesamību ..... II - 3753

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 3753

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 3754

4. Par ceturto pamatu par maksimālā naudas soda uzlikšanu ..... II - 3755

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 3755

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 3756

5. Par piekto pamatu — atbildību mīkstinošiem apstākļiem ..... II - 3757

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 3757

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 3758

Par tiesāšanās izdevumiem ..... II - 3760